

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

12 юли 1984 година*

„Гарантиран доход на възрастните лица – равно третиране”

По дело 261/83,

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕИО, от Cour du travail, Liège (Белгия), по спора, висящ пред този съд между

Carmela Castelli

и

Office national des pensions pour travailleurs salariés (ONPTS) (Национална служба за пенсионно осигуряване на заетите лица),

относно тълкуването на членове 1, 2, 3 и 4 от Регламент № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (ОВ L 149, 1971 г.), както и относно тълкуването на членове 7 и 10 от Регламент № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в Общността (ОВ L 257, 1968 г.),

СЪДЪТ (първи състав),

в състав: г-н Т. Коорманс, председател на състав, г-н G. Bosco и г-н R. Joliet, съдии,

генерален адвокат: г-н P. VerLoren van Themaat

секретар: г-н D. Louterman, администратор

постанови настоящото

Решение

1. С Решение от 4 ноември 1983 г., постъпило в Съда на 21 ноември 1983 г., Cour du travail, Liège е отправил, по силата на член 177 от Договора за ЕИО, три преюдициални въпроса, които по същество се отнасят до тълкуването на Регламент № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (ОВ L 149, стр. 2), и на Регламент № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в Общността (ОВ L 257, стр. 2), във връзка с прилагането на белгийския закон от 1 април 1969 г., който предвижда гарантиран доход на възрастните лица.

* Език на производство то: френски.

2. Тези въпроси бяха повдигнати в рамките на спор между г-жа Castelli и Office National des Pensions pour Travailleurs Salariés (ONPTS).

3. Г-жа Castelli е италианска гражданка и в Италия получава частична наследствена пенсия. От м. май 1957 г. тя пребивава в Белгия при сина си, който получава белгийска пенсия за осигурителен стаж и възраст. Г-жа Castelli никога не е работила в Белгия.

4. С Решение от 22 декември 1978 г. ONPTS отказва на г-жа Castelli получаването на дохода, гарантиран на възрастните лица по силата на Закона от 1 април 1969 г., с мотива, че тя не отговаря на условията, определени в член 1 от този закон, тъй като тя не е нито белгийска гражданка, нито е гражданка на държава, с която Белгия е сключила споразумение за реципрочност, нито получава пенсия за осигурителен стаж и възраст или наследствена пенсия в Белгия.

5. Г-жа Castelli оспорва отказа на ONPTS пред Tribunal du travail, Liège. С Решение от 23 май 1980 г. Съдът отхвърля иска Ж. Тогава г-жа Castelli подава апелативна жалба пред Cour du travail, Liège с мотива, че поставеното от белгийския закон изискване за реципрочност противоречи на правото на Общността.

6. Cour du travail, Liège счита, че за да постанови решение се нуждае от решение на Съда на ЕО по следните въпроси:

„а) С оглед на принципа за равно третиране, предвиден в регламентите за социална сигурност на Общността, може ли липсата на споразумение за реципрочност между две държави-членки на Общността да представлява пречка пред предоставянето на гарантирания доход на възрастните лица, когато ищцата, въпреки че никога не е притежавала статута на заето лице на територията на държавата, в която пребивава към момента на подаване на своята жалба, може да докаже минималния срок на пребиваване, изискван от законодателството на тази държава за отпускането на исканото обезщетение и е издържана от своя син, който е работил в Белгия, и който е придобил право за ранно пенсиониране или за пенсиониране за възраст, и получава частична пенсия от държавата си на произход, тоест Италия, която е държава-членка на ЕИО, съгласно италианската схема за заети лица?

б) Като се има предвид ползването от страна на ищцата на частична пенсия съгласно италианския режим, нейният случай може ли да бъде третиран по същия начин както в случая с лице, което получава в Белгия частична белгийска пенсия за възраст или за наследяване, като по този начин се оправдава отпускането на добавката под формата на гарантиран доход на възрастните лица?

в) Ищцата може ли да бъде считана като член на семейството на сина си, който последователно е бил заето лице и е придобил право за ранно пенсиониране и за пенсиониране при осигурителен стаж и възраст в Белгия по смисъла на регламентите на Общността, и по-специално на Регламент № 1408/71 и Регламент № 1612/68?”

7. Поставените въпроси засягат положението на гражданка на дадена държава-членка, която получава обезщетения за социална сигурност в тази държава, и която се е преместила в друга държава-членка, в която никога не е работила, и в която тя е издържана от сина си, като самият той получава обезщетения за социална сигурност в тази втора държава. По същество тези въпроси имат за цел да определят дали това лице има право да получава дохода, гарантиран за възрастните лица, предвиден от законодателството на втората държава, или поне разликата между този доход и по-

малката сума на обезщетенията за социална сигурност, изплащани от първата държава, или като обезщетения за старост по силата на Регламент № 1408/71, или като социално предимство по силата на Регламент № 1612/68.

8. На първо място този проблем е необходимо да бъде разгледан във връзка с Регламент № 1612/68, на който по-специално се позовава третият въпрос, поставен от препращащата юрисдикция.

9. Съгласно член 10 от Регламент № 1612/68 на Съвета издържаните роднини по възходяща линия имат право, независимо от тяхното гражданство, да живеят заедно с работника, който е гражданин на една държава-членка, и който работи на територията на друга държава-членка. В допълнение Регламент (ЕИО) № 1251/70 на Комисията (ОВ L 142, стр. 70) установява правото на пребиваване на територията на дадена държава-членка за издържаните роднини по възходяща линия, на гражданин на друга държава-членка, който е работил в първата държава. Следователно е ясно, че ищцата по главното производство попада в кръга на бенефициентите по силата на Регламент № 1612/68 на Съвета.

10. На основание член 7, параграф 2 от Регламент № 1612/68 работник, който е гражданин на държава-членка, има право на същите социални и данъчни предимства, както работниците местни граждани. От Решенията от 30 септември 1975 г. (дело 32/75, *Cristini*, Recueil стр. 1085) и от 16 декември 1976 г. (дело 63/76, *Inzirillo*, Recueil стр. 2057), следва че равното третиране, предвидено от член 7 от Регламент № 1612/68, има за цел също така да предотврати дискриминацията срещу издържаните роднини по възходяща линия, какъвто е случаят на ищцата по главното производство.

11. Както Съдът е констатирал в много случаи (Решения от 31 май 1979 г., дело 207/78, *Even*, Recueil 2019, и от 14 януари 1982 г., дело 65/81, *Reina*, Recueil стр. 33), понятието „социално предимство” включва всички предимства, които „независимо дали са свързани или не с трудов договор, по принцип са признати на местните работници основно поради обективното им положение на работници или поради факта, че местопребивават на национална територия, като разширяването на обхвата им по отношение на работниците, които са граждани на другите държави-членки вече изглежда като възможност за улесняване на тяхната мобилност в рамките на Общността”. Резултатът от това определение на понятието „социално предимство”, което постоянно се използва от Съда, е, че включва дохода, гарантиран на възрастните лица от законодателството на държава-членка.

12. Следователно е необходимо да се отговори, че член 7, параграф 2 от Регламент № 1612/68 на Съвета трябва да бъде тълкуван със значението, че предоставянето на социално предимство, като например доход, гарантиран на възрастните лица от законодателството на държава-членка, на издържаните роднини по възходяща линия, не би могло да зависи от съществуването на споразумение за реципрочност между тази държава-членка и държавата-членка, на която този роднина е гражданин.

13. Тъй като този отговор позволява на националния съд да реши спора по главното производство, не е необходимо да се разглежда въпросът дали в конкретната ситуация гражданка на държава-членка има право да получава дохода, гарантиран на възрастните лица от законодателството на друга държава-членка съгласно Регламент № 1408/71, или като член на семейството на работник мигрант, който се е установил в тази държава, или като бенефициент със собствено право на обезщетение за социална сигурност в своята държава на произход.

По съдебните разноси

14. Разноските, направени от правителството на Италия, на Обединеното кралство и от Комисията на Европейските общности, които представиха становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси.

По изложените съображения Съдът (първи състав),

като се произнася по въпросите, поставени от Cour du travail, Liège с Решение от 4 ноември 1983 г., реши:

Член 7, параграф 2 от Регламент № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в рамките на Общността (ОВ L 257, 1968), трябва да бъде тълкуван със значението, че предоставянето на социално предимство, като например доход, гарантиран на възрастните лица от законодателството на държава-членка, на издържаните роднини по възходяща линия, не би могло да зависи от съществуването на споразумение за реципрочност между тази държава-членка и държавата-членка, на която този роднина е гражданин.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 юли 1984 година.

Подписи